

Arrest

nr. 52 259 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 20 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard doch ongegrond, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 september 2010. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.10.2009 werd ingediend door:

*B., A.
nationaliteit: Marokko
geboren te (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt enkel een werkbelofte toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, Nederlandse les volgt, getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou zijn voor de openbare orde en de nationale veiligheid; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 27, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op de aangehaalde elementen aangevoerd in de verschillende aanvragen betreffende de integratie

De bestreden beslissing verklaart uitdrukkelijk toepassing te maken van de instructie van 19 juli 2010. Hoewel de instructie van 19 juli 2010 werd vernietigd door de Raad van State, verzet niets er zich tegen dat de administratieve overheid vrijwillig toepassing van de vernietigde instructie. In voorkomend geval dient de beslissing dan ook de bepalingen van de instructie, waarvan zij zelf verklaart deze toe te passen, na te leven (zie ondermeer RvV nr. 47.775 van 3 september 2010).

In de aanvraag wordt een verblijfsmachtiging gevraagd wijzende op de integratieinspanning van verzoekster, haar verblijf gedurende de 5 afgelopen jaren en haar perspectief op tewerkstelling. Wat betreft het verblijf gedurende 5 jaar en het perspectief op tewerkstelling, stelt de bestreden beslissing dat de voorwaarden vervat in criteria 2.8A en 2.8B niet (volledig) vervuld zijn, zodat verzoekster niet kan genieten van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie. Nopens de aangehaalde integratie-inspanningen stelt de bestreden beslissing:

“Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, Nederlandse les volgt, getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond van regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. J 9.07.2009”.

In de bestreden beslissing wordt akte genomen van de aangevoerde integratie-inspanningen. De bestreden beslissing stelt echter dat de voorwaarden van de instructie van 19.07.2009 niet vervuld zijn en de instructie geen verblijfsmachtiging voorzien louter op grond van “integratie-inspanningen”. Daarom kan de integratie niet weerhouden worden als een grond van regularisatie.

Met deze overweging gaat de bestreden beslissing veel verder dan te zeggen dat de integratieinspanningen van betrokkene in concreto niet volstaan om de verblijfsmachtiging toe te staan. In dit geval zou de afwijzing vallen binnen de ruime appreciatiebevoegdheid van de administratie en enkel kunnen vernietigd worden ingeval van onredelijkheid.

De bestreden beslissing wijst de integratie echter af, zeggende dat dit niet voorzien is in de instructie dd. 19.07.2009. Hiermee stelt de beslissing impliciet doch zeker, dat verzoekster enkel kan genieten van verblijfsmachtiging voorzover zij voldoet aan criteria 2.8A en/of 2.8B en in elk geval, dat integratie geen reden tot regularisatie is.

Door bij wijze van algemene regel te stellen dat de integratie van verzoekster niet kan weerhouden worden als grond van regularisatie, aangezien dit niet volstaat op grond van de instructie van 19.07.2009, schendt de beslissing de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing gaat er aan voorbij dat de instructie opgevat werd als een verduidelijking van een aantal gevallen die volgens de Minister in aanmerking kwamen voor toekenning van een verblijfsmachtiging.

Op geen enkele wijze kan de instructie van 19 juli 2010 worden toegepast worden als een beperking van de discretionaire bevoegdheid van de Minister om een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw. te beoordelen (m.n. door enkel nog machtiging te verlenen voor zover de instructie wordt nageleefd).

Kortom, de loutere omstandigheid dat een aanvraag één of meerdere criteria vermeld in de instructie niet vervuld, volstaat op zich niet om de aanvraag af te wijzen en ontslaat de Minister niet van de verplichting om de aanvraag te onderzoeken in het licht van andere aangevoerde argumenten.

Dit blijkt trouwens ook uit de instructie zelf, waar vermeld staat onder punt 2 Bepaalde prangende humanitaire situaties:

“Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties (. ..)”.

Dit blijkt trouwens uit talrijke beslissing van de Administratie, waarin uitdrukkelijk werd erkend dat integratie inspanning wél een reden tot gegrondheid van de verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw. kan uitmaken. Verzoekster voegt ter informatie een aantal beslissingen van de vreemdelingenadministratie waarbij een aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard zeggende dat integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, maar wél een element op grond waarvan een verblijfsmachtiging gegrond kan worden verklaard (zie stuk 5).

Minstens schendt men het vertrouwensbeginsel door in huidige beslissing te stellen dat integratieinspanningen niet in aanmerking komen.

De administratie had kunnen oordelen dat de integratie elementen in hoofde van verzoekster niet volstonden, mits de nodig motivering, doch kan niet zondermeer op algemene wijze stellen dat integratie niet in aanmerking komt voor regularisatie.

Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratieinspanning niet weerhouden kunnen worden als grond voor regularisatie.

Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden.”

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster niet aantoonde vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft bekomen of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen; dat zij geen arbeidscontract voorlegt en dat de elementen aangaande de integratie niets afdoen aan het hiervoor gestelde.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. In het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoeksters aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494).

Verzoekster heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 oktober 2009 *“nopens de gegrondheid”* van haar vraag tot machtiging het volgende uiteengezet:

“ Verzoekster verblijft sinds maart 2004 in België, zijnde 5 jaar.

Verzoekster wenst een arbeidsvergunning te bekomen, hetgeen haar de mogelijkheid zal geven in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Verzoekster legt een intentieverklaring van tewerkstelling voor.

Zij wenst haar verblijfssituatie te regulariseren in het licht van haar sociaal leven dat zij hier heeft opgebouwd.

Artikel 2.1.2M2 van de Omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid (oud) (B.S. 19 december 1998) stelt:

“Een aanvrager komt in aanmerking voor regularisatie (...) indien hij goed geïntegreerd is. Hierbij wordt o.m. rekening gehouden met taalkennis, tewerkstelling en integratie in het maatschappelijk leven ...”.

Verzoekster bewijst haar integratie op basis van enkele verklaringen van kennissen en vrienden. Uit deze stukken blijkt dat zij beschikt over meer dan voldoende sociale banden in België en dat zij tevens een opleiding volgt bij het Huis van het Nederlands.”

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot deze elementen ‘ten gronde’ het volgende:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een

geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt enkel een werkbelofte toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, Nederlandse les volgt, getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Waar verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd “dat de voorwaarden van de instructie van 19.07.2009 niet (zijn) vervuld en de instructie geen verblijfsmachtiging voorziet louter op grond van “integratie-inspanningen”, berust deze conclusie op een verkeerde lezing van de motieven in de beslissing.

Verweerder motiveert dat verzoekster geen wettig verblijf kan aantonen in België vóór 18 maart 2008, noch een geloofwaardige poging daartoe heeft ondernomen voor die datum. Bovendien heeft verzoekster geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorgelegd. De elementen van integratie doen niets af aan het hiervoor uiteengezette vaststelling. Bijgevolg oordeelt verweerder dat de aangehaalde elementen ‘ten gronde’ niet verantwoorden om de machtiging voor een verblijf in België te verlenen.

Er moet worden benadrukt dat verweerder bij de beoordeling van de elementen ‘ten gronde’ van de aanvraag, met name of verzoekster in aanmerking komt om gemachtigd te worden voor een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en aldus een ruime beoordelingsmarge. Verweerder motiveert dat de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alhoewel deze is vernietigd door de Raad van State, de criteria zoals beschreven in die vernietigde instructie toch zal blijven toepassen, in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid. Bijgevolg stelt verweerder in de bestreden beslissing dat de elementen ‘ten gronde’ worden getoetst aan de criteria zoals beschreven in de vernietigde instructie om te oordelen of een machtiging tot verblijf kan worden toegestaan al dan niet. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in haar verzoekschrift blijkt uit de beslissing aldus niet dat de instructie geen verblijfsmachtiging voorziet louter op grond van ‘integratie-inspanningen’, doch stelt de Raad vast dat verweerder de integratie-elementen toetst aan de criteria zoals beschreven in de vernietigde instructie.

Verzoekster betoogt dat de beslissing impliciet doch zeker stelt dat verzoekster enkel kan genieten van een verblijfsmachtiging voor zover zij voldoet aan de criteria 2.8.A en/of 2.8.B en in elk geval, dat integratie geen reden tot regularisatie is. Dat de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 een beperking inhoudt van de discretionaire bevoegdheid van de minister om een verblijfsaanvraag te beoordelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt in essentie dat verweerder vaststelt dat zij geen wettig verblijf in België aantoonst of een geloofwaardige poging daartoe vóór 18 maart 2008 en dat er geen arbeidscontract is voorgelegd. Dit is voor verweerder dermate van belang dat de aangehaalde elementen ‘ten gronde’ niet opwegen aan deze vaststellingen. Dit is de wijze waarop verweerder zijn discretionaire bevoegdheid met betrekking tot het toekennen van een verblijfsmachtiging al dan niet, invult. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in haar verzoekschrift is dit geen beperking van zijn discretionaire bevoegdheid maar de invulling van zijn discretionaire bevoegdheid. Waar verzoekster stelt dat deze motivering niet volstaat en dat verweerder de verplichting heeft om de aanvraag te onderzoeken in het licht van andere aangevoerde argumenten, stelt de Raad vast dat verzoekster in wezen het niet eens is met de beoordeling van de door haar aangehaalde elementen ‘ten gronde’ doch dit volstaat niet om de motieven te weerleggen. Verweerder motiveert in de beslissing: “Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, Nederlandse les volgt, getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden

worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009”. De Raad stelt vast dat de “andere aangevoerde elementen” aldus zijn onderzocht en

beoordeeld. Verzoekster laat na uiteen te zetten met welke aangevoerde elementen verweerder geen rekening zou hebben gehouden en niet zou hebben onderzocht.

Verzoekster verwijst naar de onontvankelijk verklaarde aanvragen om machtiging tot verblijf waarin de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken maar wél een element op grond waarvan een verblijfsmachtiging gegrond kan worden verklaard. De Raad stelt vast dat verweerder in deze beslissingen motiveert dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek in het kader van het toestaan van een verblijfsmachtiging. Dit betekent echter niet dat elk integratie-element aanleiding geeft tot een verblijfsmachtiging. Verweerder beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid om een machtiging tot verblijf te verlenen al dan niet.

Verzoekster betoogt dat het vertrouwensbeginsel is geschonden doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat integratieinspanningen niet in aanmerking komen voor regularisatie.

De Raad stelt vast dat nergens uit de beslissing het geponeerde blijkt. Verweerder stelt enkel vast dat de elementen aangaande de integratie geen afbreuk doen aan de vaststelling niet over een wettig verblijf te beschikken of een geloofwaardige poging daartoe te hebben ondernomen vóór 18 maart 2008, noch over een arbeidscontract te beschikken. Deze motieven worden niet betwist door verzoekster. Het loutere feit dat verzoekster een regularisatieaanvraag indiende, houdt niet het recht in om te worden geregulariseerd. Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster stelt dat verweerder *“niet zondermeer op algemene wijze (kan) stellen dat integratie niet in aanmerking komt voor regularisatie”*, stelt de Raad vast dat deze stelling evenmin kan worden gelezen in de beslissing. Verzoeksters elementen van integratie doen geen afbreuk aan de ‘voorwaarde’ voor verweerder aan te tonen over een wettig verblijf te beschikken in België vóór 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging daartoe te hebben ondernomen of over een behoorlijk ingevuld arbeidscontract te beschikken.

Verzoekster toont niet aan dat de beoordeling van de ‘integratie-elementen’ door verweerder kennelijk onredelijk is en dat verweerder het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van deze integratie-elementen door verweerder volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 27, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag doch laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde artikels schendt. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN